

"Ben cinleri ve insânları yalnızca bana kulluk etsinler diye yarattım."

(Zariyat: 51/56)

KULLUK

Ebû Ubeyde el-Muallim

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

إِنَّ الْحَمْدَ لِلَّهِ نَحْمَدُهُ وَنَسْتَعِينُهُ وَنَسْتَغْفِرُهُ وَنَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ شَرِّهِ وَأَنْفُسَنَا وَمِنْ سَيِّئَاتِ
أَعْمَالِنَا، مَنْ يَهْدِهِ اللَّهُ فَلَا ضَلَالَ لَهُ وَمَنْ يَضِلَّ اللَّهُ فَلَا هَادِيَ لَهُ وَأَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا
شَرِيكَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ... أَنَا بَعْدُ:

Rahmân, Rahîm olan Allâh *subhânehu ve teâlâ'*nın ismiyle...

Hamd, -âlemlerin Rabbi olan- Allâh *subhânehu ve teâlâ'*ya mahsustur. O'na hamd eder, O'ndan yardım ve mağfîret dileriz. Nefislerimizin şerrinden ve amellerimizin kötülüğünden O'na sığınırız. O'nun hidâyete erdirdiğini hiç kimse saptıramaz, saptırdığını ise hiç kimse hidâyete erdiremez. Şehâdet ederim ki, Allâh *subhânehu ve teâlâ'*dan başka ibâdete lâyık hiçbir ilâh yoktur. Ve yine şehâdet ederim ki, Muhammed *sallallâhu aleyhi ve sellem* O'nun kulu ve Rasûlüdür... Bundan sonra:

YARATILIŞ SEBEBİMİZ KULLUKTUR

Âlemlerin yaratıcısı Allâh *subhânehu ve teâlâ*, bizleri sadece kendi zatına kulluk yapmamız için yaratmıştır. Rabbimiz şöyle buyurmaktadır:

﴿وَمَا خَلَقْتُ الْجِنَّ وَالْإِنْسَ إِلَّا لِيَعْبُدُونِ﴾ (سورة الذاريات: ٥٦/٥١)

“Ben cinleri ve insânları ancak bana ibâdet (kulluk) etsinler diye yarattım.” (Zariyat: 51/56)

Yaratılış sebebi olan kulluk, kulun mükellef olduğu şeylerin tamamını kapsayan kulun değişmez mesleğidir.

Kulun vazifesi kendisini yaratana, yaşatanı ve yöneteni bilecek ve tüm hayatında O’nu razı etmeye çalışmasıdır. Bu gayeyle hareket eden bir kulda hayatı boyunca yaratıcının önüne hiçbir şeyi geçirmeden yaşayacaktır.

KULLUK SADECE DİLDE OLMAZ

Ey Allâh *subhânehu ve teâlâ*’nın kulu! Nerede olursan ol ve ne yaparsan yap, hiçbir zaman değişmeyecek olan gerçek; senin O’nun

kulu, O'nunsa senin Rabbin olduğu gerçeğidir. Ve senin vazifen kulu olduğu yaratıcının senin üzerindeki emir ve yasaklarını baş tacı yaparak yaşamaktır.

Kulluk sadece dille ifade edilecek bir şey değildir. O, dilden yaşantıya yansımalıdır. Namazda Allâh *subhânehu ve teâlâ'nın* kulu olduğunu söyleyenler; namaz dışında şeytanların, tâğutların, paranın, makamın kulu... oluyorsa onların dilleriyle söylediklerine itibar edilmez.

Bir kişi sabahtan akşama kadar iyi bir kul olduğundan bahsetse, ancak kulluk görevlerini yerine getirmese diliyle söylediği bu sözün hiçbir kıymeti yoktur. Hayata yansımayan sözler kuru iddialardır ki, her iddia isbât ister. Ondandır ki, -başta peygamberler olmak üzere- Allâh *subhânehu ve teâlâ'nın* râzî olduğu kullar, söylediklerini yaşantıya geçirenlerdir.

﴿الم﴾ أَحْسِبَ النَّاسُ أَنْ يُتْرَكُوا أَنْ يَقُولُوا آمَنَّا وَهُمْ لَا يُفْتَنُونَ

﴿٢﴾ وَلَقَدْ فَتَنَّا الَّذِينَ مِنْ قَبْلِهِمْ فَلَيَعْلَمَنَّ اللَّهُ الَّذِينَ صَدَقُوا وَلَيَعْلَمَنَّ

الكاذِبِينَ ﴿٣﴾ (سورة العنكبوت: ٢٩/٣٠)

“Elif, Lâm, Mim. İnsânlar, (sâdece) ‘Îmân ettik’ demekle imtihan edilmeden bırakılacaklarını mı sandılar? Andolsun, biz onlardan öncekileri de imtihan etmiştik. Allâh, doğru söyleyenleri de, yalancıları da mutlaka bilir (ve gerçekleri ortaya çıkarır).” (Ankebut: 29/1-3)

Ne yazık ki zamane cahiliyesinde üç, beş günlük basit dünyâlıklar uğruna ebedî ahireti hiçe sayanlar, Allâh *subhânehu* ve *teâlâ’*ya kulluk etmek yerine başkalarına kulluk etmektedirler.

KULLUK KUR’ÂN VE SÜNNETE GÖRE YAPILIR

Müslümanca bir hayatı yaşamak ancak kulluk şuûrunun gö-nüllere yerleşmesiyle birlikte mümkün olacaktır. Kulluk şuûruna varan kişi, kulluğunu nasıl hayatına geçireceğini -öncelikli olarak- Kur’ân-ı Kerim’den ve Sünnet’ten öğrenmelidir. Kur’ân-ı Kerim’i ve Sünnet’i bilmeyenler, birçok şeyi öğrendikleri halde bunları öğrenmeyenler, nasıl ve neye göre bir kulluk yapacaklardır?

Hiç şüphesiz ki, Allâh *subhânehu* ve *teâlâ’nın* Kitâbı ve Rasûlü’nün Sünneti, İslâm Dîni’nin değişmez iki temel kaynağıdır. Bu iki kaynağa sınıksız sarılanlar Allâh *subhânehu* ve *teâlâ’nın* izniyle sapmaktan korunan kişilerdir. Zira Rasûlullâh *sallallâhu aleyhi* ve

selem şöyle buyurmuştur:

﴿تَرَكْتُ فِيكُمْ أَمْرَيْنِ لَنْ تَضِلُّوا مَا تَمَسَّكْتُم بِهِمَا: كِتَابَ اللَّهِ، وَسُنَّةَ نَبِيِّهِ﴾

[(حدیث صحیح:) رواه مالك (١٨٧٤) وابن عبد البر (١٣٨٩)...]

“Size iki şey bırakıyorum. Bunlara sımsıkı sarıldığımız sürece, asla doğru yoldan sapmayacaksınız. Bunlar, Allâh'ın Kitâbı ve Rasûlü'nün Sünneti'dir.” [(SAHÎH HADÎS): Mâlik (1874); İbn Abdilberr (Câmiu: 1389)...]

Öyleyse kurtuluş üzere olmak ve kurtuluş üzere kalmak Kur'ân ve Sünnet ile mümkündür. Bizler bu ikisinin arasını bir birinden ayıramayız. Kur'ân ve Sünnet'i birbirinden ayırmak, vahiy ile hayatı birbirinden ayırmaktır ki, buna kimsenin hakkı yoktur. Sünnet, vahyin hayata yansımadır. Sünneti göz ardı etmek demek, vahyin hayata yansımasını göz ardı etmek demektir.

Bakınız yol gösterici Kitâbımızda, Rabbimiz bizlere şöyle buyurur:

﴿قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ وَيَغْفِرْ لَكُمْ

ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ ﴿٣١/٢﴾ (سورة البقرة: ٣١/٢)

“De ki: Eđer Allâh’ı seviyorsanız bana uyun; Allâh da sizi sevsin ve günâhlarınızı bağışlasın. Allâh Gafurdur (bağışlayandır), Rahîm’dir (esirgeyendir).” (Ali İmran: 3/31)

Rabbimiz bu âyet-i kerimeyle, Allâh *subhânehu ve teâlâ’yı* sevenlerin ve sevdiklerini iddia edenlerin Rasûlüne uymaları gerektiğini bildirmektedir. Bu ‘*uyma emri*’ Rasûlullâh *sallallâhu aleyhi ve sellem’in* hayatında geçerli olduğu gibi, vefatından sonra da geçerlidir. Vefatından sonra da bizler, bu uyma emrini onun Sünnetine uyarak gerçekleştiririz.

Yine Rabbimiz diğer bir âyet-i kerîmesinde şöyle buyurmuştur:

﴿مَنْ يُطِعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ وَمَنْ تَوَلَّىٰ فَمَا أَرْسَلْنَاكَ عَلَيْهِمْ

حَفِظًا ﴿٨٠﴾ (سورة آل عمران: ٨٠/٣)

“Kim Rasûl’e itaat ederse, gerçekte Allâh’a itaat etmiş olur. Kim de yüz çevirirse, Biz seni onların üzerine koruyucu göndermedik.”(Nisa: 4/80)

Rasûlullâh *sallallâhu aleyhi ve sellem*ise şöyle buyurmuştur:

﴿مَنْ أَطَاعَنِي فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ، وَمَنْ عَصَانِي فَقَدْ عَصَى اللَّهَ﴾ [حدیث صحیح: رواه

البخاری (۱۸۳۵) ومسلم (۲۹۵۷)...]

“Her kim bana itaat ederse (bana itaati Allah emrettiği için) Allah’a itaat etmiş olur ve her kim bana isyan ederse gerçekten Allah’a isyan etmiş olur.” [(SAHÎH HADÎS): Buhari (2957); Müslim (1835)...]

Âyet-i kerîmede ve hadîsi şerîfte, Allâh *subhânehu ve teâlâ’*nın rasûlüne itaatin, Allâh *subhânehu ve teâlâ’*ya itaat olduğu beyân edilmiştir. Çünkü Rasûlullâh *sallallâhu aleyhi ve sellem* kendinden konuşmayan kişidir.

﴿وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ﴾ (سورة النجم: ۳/۵۳)

8

“O, hevâdan (kendi istek, düşünce ve tutkularına göre) konuşmaz.” (Necm: 53/3)

Kur’ân ve Sünnet ilâhî kaynaktır. Biri *“vahy-i metluv”* iken, diğeri *“vahy-i gayri metluv”* dur. Öyleyse, Allâh *subhânehu ve teâlâ’*ya itaat, Kur’ân’ın emir ve yasaklarına itaatken, Rasûlullâh *sallallâhu aleyhi ve sellem’e* itaatte hem hayatında, hem de vefatından sonra Sünnetine itaat etmektir. Rasûlullâh *sallallâhu aleyhi ve sellem* Sünnetin de kendisine verildiğini şöyle ifade eder:

﴿أَلَا إِنِّي أُوتِيتُ الْكِتَابَ، وَمِثْلَهُ مَعَهُ﴾ [حدیث صحیح: رواه أبو داود (٤٦٠٤) وأحمد

[...(١٧١٧٤)]

“Dikkat edin! Bana Kitâb ile birlikte benzeri (Sünnet) de verilmiştir.” [(SAHÎH HADÎS:) Ebû Dâvud (4604); Ahmed (17174)...]

En hayırlı nesiller, Kur’ân’a ve Sünnete yapışmışlar ve “Kur’ân bize yeter diyerek” Sünneti bırakmamışlardır. Yapılması gereken hayırlı nesillerin yolunda, Rasûlullâh *sallallâhu aleyhi ve selem*’in Sünnetine itaat ederek, dosdoğru yol üzere yaşamaktır.

﴿وَمَنْ يُشَاقِقِ الرَّسُولَ مِنْ بَعْدِ مَا تَبَيَّنَ لَهُ الْهُدَىٰ وَيَتَّبِعْ غَيْرَ

9

سَبِيلِ الْمُؤْمِنِينَ نُوَلِّهِ مَا تَوَلَّىٰ وَنُصَلِّهِ جَهَنَّمَ وَسَاءَتْ مَصِيرًا﴾ (سورة النساء

(١١٠ / ٤):

“Kim kendisine ‘dosdoğru yol’ apaçık belli olduktan sonra, rasûle muhalefet ederse ve mü’minlerin yolundan başka bir yola uyarsa, onu döndüğü şeyde bırakırız ve cehenneme sokarız. O ne kötü bir yataktır!...” (Nisa: 4/115)

KULLUK ŞUÛR İSTER

www.tevhididavet.com

Kulluğun tadını almak, îmânın tadını tatmakla olur. Îmânın tadını alamayan kimseler, kalblerine şirk bulaştırıp nefislerine ihânet eden kimselerdir. Bunlar, Allâh *subhânehu ve teâlâ's*nın kulu olduklarını akıllarını bile getirmezler. Zihinlerinde Allâh *subhânehu ve teâlâ'ya* ve Rasûlüne, Kur'ân'a ve Sünnet'e, Cennete ve Cehennem'e yer yoktur. Bunların yerine ne kadar çerçöp varsa hepsinden abur cubur misâli zihinlerine doldurarak, kulluk şuûrundan uzak bir hayat sürerler.

Oysa kulluk şuûr ister. Bu şuûrun kazanılması insân için hayatı bir önem arz eder. Çünkü hayat, bu şuûr üzerine inşa edilecektir.

Bizi biz yapan, bizi Müslüman yapan değerlere sarılmak... Kulluğumuzu o değerlere göre düzenlemek... Bizi bizden alıkoyan, bizi Müslümanlığımızdan uzaklaştıran her şeyi bir çırpıda silip atmak... Tevhîdî bir kulluğu yaşamak yolunda her şeyi göze almanın hazzına varmak... İşte budur kulluk şuûru!

Yarınları yaşamak, yarınlarda yaşamak... Gelmesi mutlak, kaçınılması imkânsız olan yarınımız ahirettir. Ahiret şuûruyla yaşamak. Bizi ahiretten, bizi hesâb şuûrundan uzaklaştıran her şeyden uzak durarak yaşamak... İşte budur kulluk şuûru.

Allâh *subhânehu ve teâlâ'ya* hakkiyle kulluk edenler, kullara

kulluk zilletine düşmeyeceklerdir. Kulların sâhibine hesâb vereceklerine inanıp, hesâb şuûruyla yaşayanlar kulluk şuûruyla hareket edenlerdir.

Biz kulların öncelikli hedefi; kulları değil, kulların sâhibini râzî etmektir ve kulların rîzâlarıyla Allâh *subhânehu ve teâlâ'*nın rîzâsı çatıştığında Allâh *subhânehu ve teâlâ'*nın rîzâsını tercih etmektir. Dünya ve ahiret çıkarları ve tercihleri çatıştığında ahireti öncelemektir. Zîrâ bizlerin ebedî yurdu ahirettir. Geçici geçeceğine göre, geçmeyen kalıcıyı tercih etmek akıl sâhibi insânların özelliğidir.

Kul, kulluğunu yapacağı zatı çok iyi bilmeli; kulluğunu, kulların sâhibine yapmalıdır. Bu ise hayatının her döneminde Âlemlerin Rabbi'nin onun yaşantısında neler istediğinin bilmesiyle gerçekleşir.

Dîn bir takım cahillerin dedikleri gibi vicdanlara hapsedilen bir olgu değildir. Dîn, hayata hâkim olan nizamdır. Bu nizam kimin ismiyle ve kimi râzî etmek için yaşanıyorsa ona kulluk ediliyor demektir.

Allâh *subhânehu ve teâlâ'*nın hâkimiyetinin geçerli olduğu yerlerde başkalarının hâkimiyetine yer yoktur. Mülk Allah *subhânehu ve teâlâ'*nındır. O'nun mülkünde O'nun nizamı geçerlidir. Bu itibarla Allâh *subhânehu ve teâlâ'*ya kulluk şuuru, O'nun mülkünde

O'nun nizamının karşısında nizamlar koyanların hâkimiyetini red ederek, O'nun hâkimiyetini kabul etmekle başlar.

Müslüman iki hayatlı kişidir. O dünya hayatına faniliği kadar; ahiret hayatına ise ebediliği kadar değer verir.

Dünya hayatı bir imtihan yeri olarak ahiret hayatının önünde bize sunulmuşken, Müslüman sunulan bu hayatın bir gayesi olduğu bilinciyle hayata bakar. Oysa gayeyi unutanlar ve verilen hayatın amacının oyun ve eğlence olduğunu sananlar için iki hayat şuûru yoktur. Onlar, verilen bu dünya hayatında nefislerinin onlara süslediği şekilde yaşarlar. Onlar için ikinci bir hayata yani ebediyet hayatına yer yoktur. Bazılarının dilleriyle ebediyete inandıklarını söylediklerini duyarsınız. Onlarda Cennete ve de Cehenneme inanmaktadır. Ancak bu sözde inanış, onları cennet ehlinden olmak ve cehennem ehlinden de olmamak için emredilen kulluğu yaşamaya yönlendirmemektedir.

Onların *“bizler de Allâh'ın kuluyuz”* dediklerini duyarsınız. Evet, tüm insanlar Allah *subhânehu ve teâlâ's*ın kullarıdır. Ancak kimileri bunu şuurlu söyler, kimileri ise şuursuz, yarım ağız... Aslında *“bizler de Allah'ın kuluyuz”* cümlesi şuursuz ağızlarda kuru bir söylemden öteye geçmez. Söylemden eyleme geçmeyen bir sözün

arkasını sığınanlarınsa “nasıl bir kul” oldukları da ortadadır.

Şüphesiz ki, bizler, sadece ve sadece Allâh *subhânehu ve teâlâ*'nın kuluyuz. Kullara, Allâh *subhânehu ve teâlâ*'ya itaat eder gibi itaat edemeyiz, kullardan Allâh *subhânehu ve teâlâ*'dan ister gibi isteyemeyiz, Allâh *subhânehu ve teâlâ*'dan bekler gibi bekleyemeyiz. Allâh *subhânehu ve teâlâ*'nın emirleri ile kulların emirleri çeliştiğinde ve çatıştığında kulların emirlerini Allâh *subhânehu ve teâlâ*'nın emirlerinin önüne geçiremeyiz. Allâh *subhânehu ve teâlâ*'ya rağmen kendilerine çağırınlar var ise onları kabul edemeyiz.

Müslüman yalnızca Allâh *subhânehu ve teâlâ*'ya teslim olan şahıstır. Allâh *subhânehu ve teâlâ* yüce kitâbı olan Kur'ân'ında ne buyurduysa Müslüman ona teslim olmalıdır. Oysa zamanımızda birçoklarının çeşitli mazeretler ileri sürerek Allâh *subhânehu ve teâlâ*'dan başkalarına teslim olduklarını görmekteyiz. Çok iyi bilelim ki, günümüz insânlarının; “*ama, fakat, şimdi, yarın...*” gibi çeşitli mazeret kelimeleriyle başlayan mazeretlerinin hiçbir geçerliliği yoktur ve de olmayacaktır.

Kullar olarak bizlerin yapması gerekli olan şey, Rabbimizin emirlerini duyduğumuzda kulluğun gereğini yerine getirmektir. Bugünün insânları kimlerin emirlerini dinlemiyor ki; okulda öğret-

menini, askeriyede komutanını, iş yerinde patronunu dinliyor da, kendini yaratıcı dinlemiyor. Kendisine beşeri kanunlar çıkaran insânlara karşı itaatkâr, ancak kendisine ilâhî kanunlar koyan Âlemlerin Rabbine karşı ise isyankâr... İşte bu büyük bir çelişkidir. Kul Allâh *subhânehu ve teâlâ'*nın emirleri ile kulların emirleri çatıştığında Allâh *subhânehu ve teâlâ'*nın emirlerini yapmalıdır. Allâh *subhânehu ve teâlâ'*nın emirlerinin yerine kulların emirleri Allâh *subhânehu ve teâlâ'*nın emirleriymiş gibi dinlenip onlara itaat ediyorsa, dilde Allâh *subhânehu ve teâlâ'*nın kulu olduğunu söylene de amellerde itaat edilenlere kulluk yapılmaktadır. Unutulmamalıdır ki, kulluk itaati ve itaat edilene sevgiyi gerektirir.

Geçici dünyanın peşinde koşmakta süratli ve hevesli olan insânın, ebedi hayatı için uyuşuk ve hevessiz olması şaşılacak olan şeylerdendir.

Allâh *subhânehu ve teâlâ'*ya teslim olan bir Müslüman kul, Allâh *subhânehu ve teâlâ'*ya ve Rasûlüne itaat etmekle sorumludur. Yani Kitâb'a ve Sünnet'e kayıtsız ve şartsız bir itaat gerekir. Kitâb ve Sünnet'in karşısında hiçbir Müslüman "dilersem şöyle, istersem böyle yaparım" diyemez. Allâh *subhânehu ve teâlâ'* kullarının nasıl kulluk yapmaları gerektiğini kullarına bildirmişken, kullar için bunun ak-

sine başka türlü bir kulluk çıkarmak gibi bir şey söz konusu değildir ve de olamaz.

Allâh *subhânehu ve teâlâ'ya* ibâdet edenler, her hallerinde Allâh *subhânehu ve teâlâ'ya* itaat edenlerdir. Çünkü: “İtaat, ibadettir.” Buna göre, Allâh *subhânehu ve teâlâ'ya* itaat, Allâh *subhânehu ve teâlâ'ya* ibâdetdir. Ya Allâh *subhânehu ve teâlâ'*dan başkalarına, şeytanlara, tağutlara itaat edenler! Dilleri ile söylemeseler de onlarda onlara ibâdet içerisindedirler.

Sözün özü: Müslüman bir kul, Allâh *subhânehu ve teâlâ'ya* ve O'nun Rasûlüne itaat eder. Yani Müslüman, Kitâb'a ve Sünnet'e bağlıdır. Kitâb'ı ve Sünnet'i hayatlarından çıkartanların Allâh *subhânehu ve teâlâ'ya* kulluk yaptıkları söylemi ise, ancak onların geçersiz iddialarıdır.

DÜNYALIK MESLEKLER KULLUK MESLEĞİNİN ÖNÜNE GEÇMEMELİDİR

Bizlerin kurtuluşu dünyâda elde ettiğimiz makamlar, mevkiler, servet, şöhret, mal, mülk, çoluk çocuk ile değildir. Dünyanın süsü olan bu şeyler ahirette üstünlük sebebi olmayacaktır. Üstünlük an-

cak Allâh *subhânehu ve teâlâ'*ya güzel bir şekilde kul olmaktır. Kim Allâh *subhânehu ve teâlâ'*ya güzel bir şekilde kulluğunu yapmış ve o hal üzere Allâh *subhânehu ve teâlâ'*ya kavuşmuşsa, o kişi kurtuluşa eren kişidir.

Nerede olursak olalım, ne iş yaparsak yapalım hangi makam ve mevkide olursak olalım değişmeyen asıl vazifemiz; bizi yoktan yaratana kulluk vazifemizi en güzel şekilde yerine getirmektir. Önce kul olmalıyız sonra meslek sâhibi... Mesleğimiz kulluğumuzun önüne hiçbir zaman geçmemelidir.

Dünyasının îmarı için bir meslek edinmek uğruna çekilen sıkıntılarının kaçta kaçını insân ebedî hayatını îmar için gerekli olan kulluk mesleğini öğrenmeye harcamaktadır?

Cahiliyenin bakış açısıyla hayata bakıp, tek hayatlı olan insânlar, daha küçük yaşlarından itibaren çocuklarına dünyevî hedefler gösterirler. Küçücük yavrulara *"büyüyünce ne olacaksınız?"* diye soranlar, bu soruyla hep dünyevî mesleklerden bahsederler. Böyle olunca da hiçbir bir çocuk çıkıp: *"Ben Rabbime iyi bir kul olacağım sonra da helâlinden kazanacağım"* cevabını vermez. Çünkü bu, ona öğretilmemiştir.

Ey insanlar! Önce Allâh *subhânehu ve teâlâ'*ya iyi bir kul ola-

çağız. Ardından helâlinden bir meslek sâhibi... Dünyevî meslek sâhibi olmak için kulluk mesleğimizi bırakamayız.

Allâh *subhânehu ve teâlâ'*ya hakkıyla kul olanlar, kullara kul olmayacaklardır. Kulların onlara sunduğu dünyalıklara da iltifat etmeyeceklerdir. Allâh *subhânehu ve teâlâ'*ya hakkıyla kulluğu gerçekleştirenler tâğutu ve tâğutî değerleri reddedeceklerdir. Allâh *subhânehu ve teâlâ'*ya hakkıyla kul olanlar, makama ve mevkie, paraya ve pula, mala ve mülke kul olmayı red ederlerken, dünyâyı yaşanacak tek yer olarak görenlerse, tüm bunlara kulluk yapabileceklerdir.

Allâh *subhânehu ve teâlâ'*, kullarına nasıl yaşayacaklarını bildirmiştir. Allâh *subhânehu ve teâlâ'* her dönemdeki kullarına kendi sistemini açıklamıştır. Müslümanlar her dönemde bu sisteme göre yaşamışlardır. Allâh *subhânehu ve teâlâ'*nın kendilerine göndermiş olduğu bütün emir ve yasakları hayatlarında uygulamışlardır.

Oysa bu gün sadece dilleriyle Müslüman olanların İslâm'ın haricindeki sistemlerle yaşantılarına yön verdiklerini gerebilirsiniz. Özellikle günümüzde demokratik sistem denen beşer kaynaklı insân yapısı küfür yüklü isyân kanunları ile kişiler bu sistemi yaşamaktadırlar. Demokratik küfür sistemlerinde şeytânlaşan insânların,

şeytânî kanunlarına “*evet*” diyerek onları kabul edenlerin “*biz Allâh’a kulluk yapıyoruz*” demeleri onların kuruntularıdır.

Unutulmamalıdır ki, Allâh *subhânehu ve teâlâ’ya* ibâdet, Allâh *subhânehu ve teâlâ’ya* itaatle ve gayrisini red ile mümkündür.

وَالْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ وَصَلَّى اللَّهُ عَلَى خَيْرِ خَلْقِهِ مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ وَسَلَّمَ.

Hamd âlemlerin rabbi olan Allâh *subhânehu ve teâlâ’a* mahsus-tur. Salât ve selâm yaratılmışların en hayırlısı Muhammed *sallallâhu aleyhi ve sellem’in*, âlinin ve ashabının üzerine olsun.

İÇİNDEKİLER

YARATILIŞ SEBEBİMİZ KULLUKTUR.....	3
KULLUK SADECE DİLDE OLMAZ.....	3
KULLUK KUR'ÂN VE SÜNNETE GÖRE YAPILIR	5
KULLUK ŞUÛR İSTER	9
DÜNYALIK MESLEKLER KULLUK MESLEĞİNİN ÖNÜNE GEÇMEMELİDİR.....	15

*“Nerede olursak olalım, ne iş yaparsak yapalım,
hangi makam ve mevkide olursak olalım
değişmeyen asıl vazifemiz:
Bizi yoktan yaratana
kulluk vazifemizi en güzel şekilde yerine getirmektir.”*